

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **R.G.**

skazanego za przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. i inne

na posiedzeniu bez udziału stron

w Izbie Karnej

w dniu 26 listopada 2024 r.,

po rozpoznaniu zażalenia obrońcy

na zarządzenie Przewodniczącego wydziału Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 września 2024 roku, sygn. akt X WKK 50/24

o odmowie przyjęcia kasacji

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 września 2023 roku, sygn. akt III K 913/22, Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie skazał R.G.za czyn 222 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny określając wysokość stawki dziennej na kwotę 40 złotych. Wyrokiem z dnia 29 maja 2024 roku, sygn. akt X Ka 1108/24, Sąd Okręgowy w Warszawie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od wyroku sądu odwoławczego wniósł obrońca, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., a także orzeczenie (utrzymanie w mocy) rażąco niewspółmiernej kary.

Zarządzeniem z dnia 27 września 2024, sygn. akt X WKK 50/24, Przewodniczący X Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie odmówił przyjęcia kasacji obrońcy z uwagi na jej niedopuszczalność z mocy ustawy.

Powyższe zarządzenie w przewidzianym prawem terminie zaskarżył obrońca, zarzucając naruszenie art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k. i art. 536 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie oraz wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 maja 2024 r., sygn. akt X Ka 1108/23, przez obrońcę skazanego R.G. wobec jej niedopuszczalności z mocy ustawy, z pominięciem granic rozpoznania kasacji oraz bez jakiegokolwiek weryfikacji podniesionych zarzutów, w tym w szczególności rozpoznania czy w niniejszej sprawie nie zachodzą bezwzględne przyczyny odwoławcze, o których mowa w art. 439 k.p.k. Podnosząc powyższy zarzut obrońca, wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie kasacji do rozpoznania lub uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy okazało się niezasadne.

W kontekście analizowanej sprawy bezsporne pozostaje, że stosownie do dyspozycji art. 523 § 1 i 2 k.p.k., kasację na korzyść skazanego strony procesowe mogą wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, bądź też z powodu wystąpienia uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie podmiotów specjalnych wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.).

W niniejszej sprawie R.G. został skazany na karę 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 40 złotych. Tym samym rodzaj wymierzonej kary ograniczał możliwość wystąpienia w tej sprawie z nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia na korzyść skazanego przez stronę procesową do zaistnienia tzw. bezwzględnych przyczyn uchylenia wyroku. Powodem podjęcia kwestionowanej zażaleniem decyzji procesowej było tymczasem oparcie kasacji właśnie na zarzutach, które nie mogły zostać podniesione w sytuacji, gdy nie doszło do skazania oskarżonego za przypisane mu przestępstwa na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 523 § 2 k.p.k.). W niniejszej sprawie jest to okoliczność oczywista. Tego rodzaju układ procesowy skutkował koniecznością uznania, że wniesienie kasacji przez stronę było możliwe wyłącznie w wypadku oparcia jej o jedno z uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.), a takiego zarzutu obrońca nie sformułował. Wbrew argumentom zażalenia, dla uznania w takiej sytuacji kasacji za dopuszczalną, zarzut zaistnienia okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., musi zostać formalnie podniesiony przez skarżącego. Domaganie się, by to sąd odwoławczy, za pośrednictwem którego wnosi się do Sądu Najwyższego kasację, merytorycznie badał, czy w sprawie występują niepodniesione bezwzględne powody odwoławcze nie znajduje podstawy w Kodeksie postępowania karnego. Odmienny pogląd skutkowałby faktycznym obejściem ograniczenia z art. 523 § 2 k.p.k., i to w każdej sprawie, skutkując tym, że wszystkie kasacje byłyby przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy, gdyż sąd kasacyjny istnienie bezwzględnych przyczyn odwoławczych bada z urzędu.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

[WB]

r.g.

